

9,40 Lt | 2010 sausis - vasaris

Svajonų
ROMANAI

A close-up photograph of a young man and woman. The man, on the left, has dark, wavy hair and is wearing a dark grey sweater. He is looking towards the camera with a slight smile. The woman, on the right, has long brown hair and is wearing a green jacket with a fur collar. She is smiling broadly and looking towards the camera. The background is a soft, out-of-focus green, suggesting an outdoor setting.

JANE PORTER
Išrinktoji

*Broliai
Fera*

Knygute.lt

Jane Porter
(Džeinė Porter)

IŠRINKTOJI

Pirmasis trilogijos "Broliai Ferai"
romanas

Versta iš Jane Porter, The Sheikh's Chosen Queen

© Jane Porter, 2008

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks
panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra
visiškai atsitiktinis.

© Neringa Milaknienė, vertimas iš anglų kalbos,
2009

© Judita Girnytė, dizainas, 2009

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2010

© Knygute.lt, elektroninė versija 2013

PROLOGAS

Kaip karaliui derėtų prašyti paslaugos?

Rūmų kieme karalius Šarifas Feras nusiskynė nuo krūmo rožės pumpurą ir įsispoksojo į vos prasiskleidusį rausvą žiedą. Šioje šalyje, kur dykumos karštis nualina viską aplinkui, rožės prigyja ir auga labai sunkiai, dėl to jos atrodo dar vertingesnės ir nuostabesnės.

Taigi kaip karaliui prašyti pagalbos?

Kaip jam gauti tai, ko labai reikia?

Atsargiai, - atsakė Šarifas pats sau. - *Labai atsargiai.*

PIRMAS SKYRIUS

Taukšėdama žemakulniais tamsiai mėlynos spalvos bateliais Džeslina Hiton išėjo iš administracijos pastato ir sparčiai nužingsniavo šaligatviu. Buvo paskutinė mokslo metų diena, laimei, visi moksleiviai pagaliau išsiskirstė, prisikimšę keksiukų ir išgėrę kibirus siaubingo raudono punšo. Džeslinai beliko vasarai užrakinėti savo klasę.

- Ar ketinate per atostogas keliauti, panele Hiton? - plonu spigiu balseliu užsikirsdamas pasiteiravo vienas moksleivis.

Džeslina pakėlė akis nuo šūsnies popierių, kuriuos buvo išsitraukusi iš savo pašto dėžutės mokytojų kambaryje.

- Aronai, tu vis dar čia? Juk pamokos baigėsi senų seniausiai.

Strazdanotas paauglys nuraudo.

- Kai ką pamiršau. - sumurmėjo vis labiau raudonuodamas. Pasirausęs kuprinėje vaikinukas ištraukė paketėlį, įvyniotą į baltos spalvos popierių ir perrištą violetiniu kaspinėliu. - Čia jums. Išrinko mama, bet sugalvojau aš pats.

- Dovana, - nusišypsojo Džeslina ir suėmė korespondenciją viena ranka, kad galėtų paimiti dovaną. - Labai malonu sulaukti tokio dėmesio. Bet tai visai nebūtina, Aronai. Susitiksimė kitais metais...

- Aš negrįšiu. - Aronas gūžtelėjo pečiais ir liūdnamai pasitaisė kuprinę ant nugaros. - Šią vasarą ketiname išsikraustyti. Tėtį perkelia atgal į Valstijas. Greičiausiai į Ankoridžą Aliaskoje.

Pastaruosius šešerius metus Džeslina mokytojavo nedidelėje privačioje mokykloje Jungtiniuose Arabų Emyratuose. Jai ne kartą teko matyti, kaip mokiniai - emigrantų vaikai - tai atvyksta, tai staiga išvyksta.

- Labai gaila, kad turi išvykti, Aronai. Nuoširdžiai gaila.

Vaikinukas dar giliau susikišo rankas į kelnių kišenes.

- Gal galėtumėte pasakyti apie tai kitiems vaikams? Galbūt jie norės man parašyti elektroniniu paštu?

Aronas vėl užsikirto. Liūdesys balse ir žemai nuleisti pečiai labai sujaudino Džesliną. Šiems vaikams tenka daug iškentėti. Vis kiti namai, vis kita šalis su savais papročiais, pastovu tik

nuolatiniai pokyčiai.

- Žinoma, Aronai, būtinai pasakysiu.

Linktelėjęs jis apsisuko ir nuėjo. Džeslina lydėjo akimis, kol vaikinukas skubėjo tuščiu mokyklos koridoriumi, paskui atsiduso ir atsirakino tuščios klasės duris.

Buvo sunku patikėti, kad baigėsi dar vieni mokslo metai. Atrodė, dar vakar ji dalijo kalnus vadovėlių ir kruopščiai rašė į žurnalą savo mokinių vardus ir pavardes. O dabar jie dingo kaip dūmas blaškomas vėjo ir du mėnesius Džeslina bus visiškai laisva.

Na, bus laisva, kai užrakins klasę, o šito negali padaryti neatlikusi paskutinės ir pačios nemėgstamiausios užduoties - dar reikia nuplauti klasės lentas.

Po dvidešimties minučių tamsiai mėlyna Džeslinos suknelė buvo lipte prilipusi prie nugaros, o vešlūs tamsūs plaukai sudrėkę nuo prakaito. *Na ir darbelis*, - pamanė plaudama kriauklėje purviną kempinę.

Kažkas pabeldė ir atsivėrus durims Džeslina pamatė mokyklos direktorę daktarę Medoks.

- Panele Hiton, pas jus svečias.

Džeslina pamanė, kad atėjo jos mokinio Roberto tėvas, susirūpinęs dėl sūnaus pažymių.

Bet tai buvo ne jis. Širdis ėmė pašėlusiai daužytis, kai prieš save ji apstulbusi pamatė ne ką kitą, o Šarifą Ferą. Prinčą Šarifą Ferą.

Ji konvulsiškai suspaudė šlapią kempinę, purvinas vanduo bėgo virpančiais pirštais.

Šarifas.

Šarifas čia?

Neįtikėtina, bet klasės tarpduryje priešais Džesliną tikrai stovėjo Princas Feras – aukštas, įspūdingas ir pats tikriausias. Džeslina rijo jį žvilgsniu, į kraują plūstelėjo dozė adrenalino, kūną pakaitomis liejo tai karštos, tai šaltos bangos.

Daktarė Medoks kostelėjo.

– Panele Hiton, man labai malonu jums pristatyti dosniausią mūsų mokyklos rėmėją, jo karališkąją didenybę...

– Šarifai, – neištvėrusi sušnabždėjo Džeslina.

– Džeslina, – nežymiai linktelėjęs ištarė Šarifas.

Kai nuskambėjo sodriu, giliu balsu išstartas jos vardas, nesimatymo metai dingo tarsi mostelėjus burtų lazdele.

Pastarąjį kartą jie matėsi jaunesni, daug jaunesni. Džeslina, visai jauna mergina, tada pirmus metus mokytojavo amerikiečių mokykloje

Londonė, o Šarifas, žavus ir maištingas Arabijos princas, mėgo mėvėti džinsus, avėti sandalus ir nevengdavo apsmukusių kašmyro vilnos megztinių.

Dabar prieš ją stovintis vyras atrodė visiškai kitaip. Nebeliko nei apsmukusių megztinių, nei išblukusių suplyšusių džinsų. Juos pakeitė dishdashah arba thoub – taip dažniausiai Persijos įlankos regione vadinamas lengvas ilgas vientisas baltas drabužis, o ant galvos turėjo tradicinį apdangalą, kuris formuojamas iš *gut-rah* – balto į šaliką panašaus audinio, ir *ogal*, juodos juostos, kuri viską prilaiko.

Nors ir gerokai pasikeitęs nuo tada, kai jie buvo susitikę paskutinį kartą, bet ne tiek, kad neatpažintum – tas pats veriantis metalinis žvilgsnis, tas pats smakras su duobute, tie patys tamsūs žvilgantys plaukai.

Daktarė Medoks sutrikusi žvilgčiojo tai į savo mokyklos mokytoją, tai į Šarifą.

– Judu pažįstami?

Pažįstami? *Pažįstami?* Džeslina tuomet priklusė jam, o Šarifas priklusė jai. Jūdviejų gyvenimai buvo taip susipynę, kad nutrūkus draugystei Džeslinos širdis sudužo.

– Mes... mes kartu mokėmės, – užsikirsdama

paaiškino Džeslina ir nuraudusi stengėsi išvengti Šarifo žvilgsnio.

Vis dėlto jis sugavo jos žvilgsnį ir nebepaleido, lūpų kamputis pašaipiai kilstelėjo.

Jie kartu nesimokė.

Apskritai mokyklą lankė ne tuo pačiu metu. Šarifas buvo šešeriais metais vyresnis už Džesliną ir jiedviem susitikus jau buvo gerai žinomas klestintis finansų analitikas Londone, nors rengėsi taip, kad jokių būdu tuo nepatikėtų.

Jie kelerius metus susitikėjo, paskui Džeslina nutraukė santykius ir išvyko nusprendusi, kad jie daugiau nebepasimatys. Iki šiol taip ir buvo.

Tai nereiškė, kad Džeslina nesitikėjo, jog Šarifas mėgins jos ieškoti.

Galiausiai taip ir atsitiko. Tačiau kodėl? Ko jam reikia iš jos? O kad kažko reikia – aišku kaip dieną. Be labai rimtos priežasties Šarifas Feras nebūtų atsiradęs jos klasėje Šardžos mieste.

- Mes kartu mokėmės Anglijoje, - patikslino Džeslina, stengdamasi atrodyti visiškai abejinga ir nuslėpti, kad netikėtas Šarifo pasirodymas išmušė ją iš vėžių. Yra vaikinių, su kuriais

išsiskiri draugiškai ir gyveni toliau, bet yra ir tokių, kurie iš esmės tave pakeičia.

Šarifas amžiams pakeitė Džesliną, ir dabar, nepaisant prabėgusių metų, vien atsidūrus su juo tame pačiame kambaryje jos nervai įsi-tempė kaip styga, o mintyse aidėjo vienintelis žodis – *pavojus, pavojus, pavojus*.

– Koks mažas pasaulis, – tarė daktarė Medoks.

– Teisybė, – sutiko Šarifas ir nežymiai linktelėjo karališką galvą.

Džeslina dar stipriau suspaudė kempinę, o širdis daužėsi it paklaikusi galvojant ką Šarifas čia veikia. Ko jam reikia? Ko šiam vyrui reikia iš jos?

Džeslina vis dar dirbo mokytoja. Jos gyvenimas buvo paprastas, be jokios prabangos. Rudus plaukus nešiojo kaip ir prieš devynerius metus – jie laisvai krito ant pečių. Nesukūrė šeimos – ne taip kaip Šarifas, nors vyras, su kuriuo susitikinėjo prieš kelerius metus, jai piršosi. Džeslina nesutiko už jo tekėti, nes nemylėjo taip, kaip kadaise Šarifą.

Tiesą sakant, ji nieko daugiau nebuvo taip stipriai pamilusi.

Staiga pasisukusi Džeslina metė kempinę į

kriauklę, nusiplovę rankas ir nusišluostę popieriniu rankšluosčiu.

- Kuo galiu tau padėti, Šarifai?

- Turbūt manęs čia jau nebereikia, - nusivylusi atsiduso daktarė Medoks. - Grįšiu į savo kabinetą. Likite sveiki, jūsų didenybe. - Pagarbiai linktelėjusi ji tyliai uždarė duris, palikdama juos vienodu.

Džeslina greičiau išgirdo nei pamatė, kaip užsidarė klasės durys. Suvokusi, kad jie liko vieni, skausmingai atsikvėpė.

Ji vėl akis į akį su Šarifu. Po šitiek metų.

- Prašau sėstis, - tarė Šarifas, mostelėjęs į stalą. - Tau nebūtina prieš mane stovėti.

Džeslina žvilgtelėjo į savo kėdę, bet nusprendusi, kad kojos taip toli nenuneš, liko stovėti.

- Gal tu norėtum prisėsti? - paklausė ji Šarifo.

- Ne, ačiū, - atsakė šis.

- Tai ir aš pastovėsiu.

Šarifo veido išraiška nepasikeitė.

- Jausčiausi patogiau, jei tu prisėstum. Prašau.

Tai greičiau buvo ne prašymas, o įsakymas, todėl Džeslina pažvelgė į jį ne tik smalsiai, bet

ir nustebusi. Anksčiau Šarifas niekada nekalbėdavo su ja tokiu įsakmiu tonu. Kai juodu susitikinėjo, jis nė karto nepakėlė balso, neįsakinėjo.

Šis vyras tada buvo žavus, pasitikintis ir patenkintas savimi. Bet nedemonstravo karališkų manierų ir nebūdavo toks oficialus. O dabar elgėsi būtent taip.

Atidžiau įsižiūrėjusi į Šarifą Džeslina pamatė, kad jo veidas pasikeitęs labiau nei jai atrodė iš pradžių. Šarifo veidas buvo kitoks. Metai subtiliai išryškino bruožus. Skruostikauliai atrodė labiau išsikišę, žandikauliai dar platesnis ir tvirtesnis, smakras ir kakta – ryškesnių kontūrų.

Tai buvo jau nebe jaunuolio, o vyro veidas.

Ir ne bet kokio vyro, o vieno iš įtakingiausių ir galingiausių žmonių Viduriniuosiuose Rytuose.

– Gerai, – sutiko Džeslina kimiu balsu, kuris išdavė, kad ji jaudinasi, – tik baigsiu tvarkytis ir su malonumu prisėsiu.

Pasisukusi į kriauklę ji greitai pakišo po ja kibirą su kempine, tada iššluostė kriauklę atsiplėšusi gabalą popierinio rankšluosčio ir išmetė jį į šiukšlinę.

- Tau pačiai reikia plauti klasės lentas? - paklausė Šarifas, kai baigusi darbą Džeslina patraukė prie stalo, atsargiai apeidama dėžę su sporto inventoriumi ir šūsnį knygų, kurias vėliau dar teks sudėti į spintą.

- Mes kiekvienas susitvarkome savo lentas.

- Maniau, tai valytojų darbas.

- Kur įmanoma, stengiamės taupyti, - atsakė Džeslina ir pasilenkė paimti ne vietoje padėto romano minkštu viršeliu. Šioje nedidelėje privačioje mokykloje Šardžos mieste ji dėstė jau kelerius metus - klasėje visada būdavo šilta, o gegužės, birželio ir rugsėjo mėnesiais - labai tvanku.

Šarifas prisimerkė.

- Ar dėl to čia taip karšta?

Džeslina susiraukė. Vis dėlto jis pastebėjo.

- Oro kondicionierius įjungtas. Deja, iš jo jokios naudos.

Sėsdamasi prie stalo Džeslina vylėsi, kad atrodo geriau nei jaučiasi.

- Ar todėl pas mus atvažiavai? Nori gauti sąrašą, ko reikia mokyklai, ir skirti lėšų?

- Jeigu man talkintum, būčiau laimingas galėdamas tai padaryti.

Na štai, dabar aišku, kodėl Šarifas čia....